

Η Καθημερινή Ζωή του Θεανθρώπου

Αναγνώσματα από την Αγία Γραφή: Λευ 1:3, 9, 6:8-13, Ιω 21:15-17,

Α΄ Ιω 3:14, 5:1, 2:6, 4:17, Γαλ 6:2-3, Ρωμ 8:2

- I. Η επιθυμία της καρδιάς του Θεού είναι να αναπαραχθεί στα πολλά μέλη του Σώματος του Χριστού «η αλήθεια στον Ιησού» (Εφ 4:21), η αληθινή κατάσταση της καθημερινής ζωής του Θεανθρώπου Ιησού, όπως καταγράφεται στα τέσσερα Ευαγγέλια, δια του Πνεύματος της αλήθειας, για να γίνει η πραγματικότητα του Σώματος του Χριστού, το αποκορύφωμα της οικονομίας του Θεού (Εφ 4:20-24):**
- A. Τα τέσσερα Ευαγγέλια δείχνουν το πρότυπο ζωής που επιθυμεί ο Θεός, το καλούπι της ζωής που μπορεί να ικανοποιήσει τον Θεό και να εκπληρώσει τον σκοπό Του. Ο Ιησούς έζησε μια ζωή κατά την οποία έκανε τα πάντα εν Θεώ, με τον Θεό και για τον Θεό. Ο Θεός ήταν στην καθημερινή ζωή του Ιησού, όντας ένα με Εκείνον. Αυτή είναι «η αλήθεια στον Ιησού». Το να διδαχθούμε τον Χριστό, όπως είναι η αλήθεια στον Ιησού, σημαίνει να διαμορφωθούμε κατά το πρότυπο του Χριστού, για να γίνουμε σύμμορφοι με την εικόνα Του—Ρωμ 8:28-29, Εφ 4:20-21.
- B. Καταρτιζόμαστε από τον Κύριο για να γίνουμε Θεάνθρωποι που ζουν τη θεία ζωή με το να απαρνιόμαστε τη φυσική μας ζωή, σύμφωνα με το υπόδειγμα του Χριστού, του πρώτου Θεανθρώπου—Μτ 11:29α, 17:5β, Α΄ Πε 2:21:
1. Με τη ζωή Του επί της γης, ο Χριστός δημιούργησε ένα πρότυπο, όπως αποκαλύπτεται στα τέσσερα Ευαγγέλια. Έπειτα σταυρώθηκε και αναστήθηκε για να γίνει το ζωοποιό Πνεύμα, ώστε να μπορέσει να εισέλθει μέσα μας και να γίνει η ζωή μας. Μαθαίνουμε απ' Αυτόν, σύμφωνα με το παράδειγμά Του, όχι δια της φυσικής μας ζωής, αλλά δι' Αυτού που είναι η ζωή μας στην ανάσταση—Α΄ Κορ 15:45β, Κολ 3:4.
  2. Η Χριστιανική μας ζωή είναι μια ζωή εν Χριστώ, η ζωή του Χριστού μέσα μας. Εμείς είμαστε στον Χριστό σαν το καλούπι, ενώ ο Χριστός είναι μέσα μας ως η ζωή μας. Με αυτόν τον τρόπο μαθαίνουμε τον Χριστό, όπως η αλήθεια είναι στον Ιησού. Αυτή είναι η αλήθεια του Σώματος του Χριστού—Α΄ Κορ 1:30, Β΄ Κορ 5:17, 12:2α, Κολ 1:27, Γαλ 2:20, Ρωμ 8:10.
- Γ. Καθώς αγαπάμε τον Κύριο, ερχόμαστε σε επαφή με Αυτόν, και προσευχόμαστε σε Αυτόν, αυθόρμητα, ζούμε τον Χριστό σύμφωνα με το καλούπι, τη φόρμα, το πρότυπο που περιγράφεται στα Ευαγγέλια. Με αυτόν τον τρόπο διαμορφωνόμαστε, γινόμαστε σύμμορφοι, στην εικόνα αυτού του καλουπιού—αυτό σημαίνει να μαθαίνουμε τον Χριστό—Μτ 11:29, Ρωμ 8:29.
- Δ. Όταν ζούμε στο αναμιγμένο πνεύμα, μαθαίνουμε τον Χριστό, σύμφωνα με την αλήθεια στον Ιησού, δια του Πνεύματος της αλήθειας. Μαθαίνουμε απ' Αυτόν, που είναι το υπόδειγμά μας, ώστε να γίνει ο βίος Του η δική μας ιστορία. Η διαβίωση του Σώματος του Χριστού, του καινούργιου ανθρώπου, πρέπει να είναι ακριβώς όμοια με τη διαβίωση του Ιησού, όπως αποκαλύπτεται στα Ευαγγέλια—Γαλ 6:17-18, Ρωμ 1:1, 9, Εφ 4:20-24, Φίλ 2:5, Μτ 11:29, Α΄ Πε 2:21.
- Ε. Ο σκοπός του Θεού όταν έστειλε τον Κύριο Ιησού να γίνει άνθρωπος ήταν να ζήσει τη ζωή του Θεανθρώπου δια της θείας ζωής. Όταν Τον τρώμε, ζούμε δι' Αυτού, για να γίνουμε ένας παγκόσμιος μέγας άνθρωπος, που είναι ακριβώς όμοιος με τον Ιησού—ένας άνθρωπος που ζει τη ζωή του Θεανθρώπου δια της θείας ζωής—Κρ 3:22-24, 55-56, Απ 2:4, 7, Ιω 6:57, 63, Ιερ 15:16, Εφ 6:17-18, Ψλ 119:14.

II. Η μοναδική ζωή που ευαρεστεί τον Θεό είναι η ζωή εκείνη που επαναλαμβάνει τη ζωή που έζησε ο Χριστός επί της γης. Αυτή είναι η ζωή που βιώνει τον Χριστό στις εμπειρίες Του ως το ολοκαύτωμα—Λευ 1:9, Ιω 8:29, Β΄ Κορ 5:9:

- A. Το ολοκαύτωμα συμβολίζει τον Χριστό που έζησε μια ζωή απολύτως για τον Θεό και για την ικανοποίηση του Θεού. Το ολοκαύτωμα συμβολίζει επίσης τον Χριστό που είναι η ζωή, η οποία δίνει τη δυνατότητα στους ανθρώπους του Θεού να έχουν μια τέτοια διαβίωση—Λευ 1:3, Αρ 28:2-3, Ιω 5:30, 6:38, 8:29, Εβρ 10:5-10.
- B. Η λέξη που μεταφράζεται ως «ολοκαύτωμα» υποδεικνύει κάτι που ανεβαίνει προς τα πάνω. Αυτή η ανάληψη αναφέρεται στον Χριστό (Λευ 1:3, 10, 14). Το μόνο πράγμα που μπορεί να αναληφθεί στον Θεό από τη γη είναι η ζωή που έζησε ο Χριστός επειδή Εκείνος είναι ο μοναδικός άνθρωπος που έζησε μια ζωή απολύτως για τον Θεό (Ιω 6:38).
- Γ. Το ολοκαύτωμα ήταν «οσμή ευωδίας στον Κύριο» (Λευ 1:9). Η εβραϊκές λέξεις που μεταφράζονται ως «οσμή ευωδίας» κυριολεκτικά σημαίνουν ευωδία ανάπαυσης ή ικανοποίησης. Η οσμή ευωδίας φέρνει ικανοποίηση, ειρήνη και ανάπαυση. Μια τέτοια οσμή ευωδίας είναι απόλαυση για τον Θεό.
- Δ. Με το να βάζουμε τα χέρια μας πάνω στον Χριστό, ως το ολοκαύτωμά μας, μέσω της κατάλληλης προσευχής, ενωνόμαστε και γινόμαστε ένα με Αυτόν. Καθώς ο Χριστός ζει μέσα μας, επαναλαμβάνει τη ζωή που έζησε πάνω στη γη, τη ζωή του ολοκαυτώματος—Λευ 1:4, Α΄ Κορ 6:17, Γαλ 2:20.
- Ε. Σε μια τέτοια ένωση και συνταύτιση, ο Χριστός αναλαμβάνει όλες τις αδυναμίες μας και όλα τα ελαττώματα και σφάλματά μας—Β΄ Κορ 5:21, Γαλ 2:20α.
- ΣΤ. Πρέπει να αφήνουμε τον Κύριο να μας καίει, για να μπορούμε να γίνουμε σαν ένα συνεχές ολοκαύτωμα που καίει τους άλλους και που μειώνεται σε στάχτη, ώστε να γίνει η Νέα Ιερουσαλήμ για την έκφρασή του Θεού—Ψλ 20:3, Λευ 1:16, 6:8-13, Α΄ Κορ 3:12α, Απ 3:12, 21:2, 10-11, 18-21:
1. Η στάχτη υποδηλώνει τον Χριστό που μειώθηκε για να γίνει ένα τίποτα. Δεδομένου ότι είμαστε ένα με τον Χριστό που μειώθηκε σε στάχτη, κι εμείς μειωνόμαστε σε στάχτη, δηλαδή μειωνόμαστε για να γίνουμε ένα τίποτα, ένα μηδενικό—Μκ 9:12, Ησ 53:3, Α΄ Κορ 1:28, Β΄ Κορ 12:11.
  2. Όσο περισσότερο ταυτιζόμαστε με τον Χριστό στον θάνατό Του, τόσο περισσότερο θα συνειδητοποιούμε ότι έχουμε γίνει σαν ένας σωρός στάχτης. Όταν γινόμαστε στάχτη, δεν είμαστε πια ένας φυσικός άνθρωπος. Αντιθέτως, είμαστε ένας άνθρωπος που έχει σταυρωθεί, τερματιστεί και κατακαεί—Γαλ 2:20α.
- Ζ. Το γεγονός ότι τοποθετούσαν τη στάχτη στην ανατολική πλευρά του θυσιαστηρίου, προς την ανατολή του ηλίου, αποτελεί υπαινιγμό στην ανάσταση—Λευ 1:16, Ιω 11:25, Φιλ 3:10-11, Β΄ Κορ 1:9:
1. Με τον Χριστό ως το ολοκαύτωμα, η στάχτη δεν είναι το τέλος αλλά η αρχή. Η στάχτη υποδηλώνει ότι ο Χριστός έχει θανατωθεί, αλλά η ανατολή υποδηλώνει την ανάσταση—Μκ 9:31.
  2. Όσο περισσότερο μειωνόμαστε σε στάχτη εν Χριστώ, τόσο περισσότερο θα τοποθετούμαστε στην ανατολική πλευρά. Στην ανατολική πλευρά θα έχουμε τη διαβεβαίωση ότι ο ήλιος θα ανατείλει και θα βιώνουμε την ανατολή της ανάστασης—Φιλ 3:10-11.
- Η. Τελικά, αυτή η στάχτη θα γίνει η Νέα Ιερουσαλήμ—Απ 3:12, 21:2, 10-11:
1. Ο θάνατος του Χριστού μας φέρνει στο τέλος και μας μειώνει σε στάχτη. Στην ανάσταση η στάχτη μετατρέπεται σε πολύτιμα υλικά για την οικοδόμηση του Θεού—Α΄ Κορ 3:9β, 12α.
  2. Όταν μειωνόμαστε σε στάχτη, μεταφερόμαστε στη μεταμόρφωση του Τριαδικού Θεού, ώστε να γίνουμε πολύτιμα υλικά για την οικοδόμηση της Νέας Ιερουσαλήμ—Ρωμ 12:1-2, Β΄ Κορ 3:18, Απ 21:18-21.

III. Καθώς εκτελούσε τη διακονία της Καινής Διαθήκης του Θεού, ο Κύριος Ιησούς, όντας η πραγματικότητα του ολοκαυτώματος, δεν έκανε τίποτα από τον εαυτό Του (Ιω 5:19), δεν έκανε το δικό Του έργο (Ιω 4:34, 17:4), δεν μίλησε τον δικό Του λόγο (Ιω 14:10, 24), δεν έκανε τίποτα κατά το δικό Του θέλημα (Ιω 5:30), ούτε αναζήτησε τη δική Του δόξα (Ιω 7:18). Ποτέ δεν ήταν απογοητευμένος επειδή ήταν ικανοποιημένος μόνο με τον Θεό (Ησ 42:4, 50:4-5, 53:2α, βλ. Ιω 4:13-14, 6:15, Μκ 9:7-8):

- A. Η ζωή του Κυρίου ήταν το έργο Του, η κίνησή Του και η διακονία Του. Το έργο Του αποτελούσε την καθημερινή Του ζωή, και η κίνησή Του αποτελούσε την ύπαρξή Του. Με Εκείνον δεν υπήρχε καμία διαφορά ανάμεσα στη ζωή, το έργο, την κίνηση και τη διακονία Του. Ο Κύριος Ιησούς έζησε τη διακονία Του—βλ. Λκ 22:26-27, Ιω 10:10β, Α΄ Κορ 15:45β, Α΄ Ιω 5:16α, Β΄ Κορ 3:6, Φιλ 1:25.
- B. Ο Κύριος Ιησούς ήταν άνθρωπος προσευχής που ήταν ένα με τον Θεό, ζούσε στην παρουσία του Θεού αδιάκοπα, εμπιστευόταν τον Θεό και όχι τον εαυτό Του, σε κάθε πάθημα και διωγμό. Ήταν άνθρωπος στον οποίο ο Σατανάς, ο άρχοντας του κόσμου, δεν είχε τίποτα (κανένα έδαφος, καμία ελπίδα, ευκαιρία ή δυνατότητα σε στιδίηποτε)—Ιω 10:30, 8:29, 14:30β, 16:32-33, Α΄ Πε 2:23:
  - 1. Ήταν άνθρωπος στη σάρκα που προσευχόταν στον μυστηριώδη Θεό στη θεία και μυστική σφαίρα. Συχνά πήγαινε στο βουνό ή αποσυρόταν σε ιδιωτικό χώρο για να προσευχηθεί—Μτ 14:23, Μκ 1:35, Λκ 5:16, 6:12, 9:28.
  - 2. Ποτέ δεν ήταν μόνος Του επειδή ο Πατέρας ήταν μαζί Του. Έβλεπε το πρόσωπο του Πατέρα Του συνεχώς—Ιω 5:19, 16:32, Ψλ 16:7-8.
- Γ. Όταν ο Χριστός, ως Σωτήρας Θεός, ήθελε να σώσει μια ανήθικη γυναίκα από τη Σαμάρεια, χρειάστηκε να ταξιδέψει από την Ιουδαία στην Γαλιλαία μέσω της Σαμάρειας. Έκανε παράκαμψη του κύριου δρόμου της Σαμάρειας προς την πόλη Σιχάρ, περιμένοντας στο πηγάδι του Ιακώβ κοντά στη Σιχάρ, μέχρι να έρθει εκείνη η γυναίκα για να τη περιθάψει, ζητώντας της να Του δώσει κάτι να πιει, προκειμένου να την τρέψει δια του νερού της ζωής, που είναι ο ίδιος ο ρέοντας Τριαδικός Θεός—Ιω 4:3-14.
- Δ. Όταν κανείς από τους κατηγορούς Φαρισαίους δεν μπόρεσε να καταδικάσει τη μοιχαλίδα γυναίκα, ο Χριστός, ως Σωτήρας Θεός στην ανθρώπινη φύση Του, της είπε, «Ούτε εγώ σε καταδικάζω». Έτσι, την περιέθαλψε, όντας ο μέγας Ων, ώστε να μπορέσει να την θρέψει με ελευθερία από την αμαρτία και να της δώσει τη δυνατότητα να μην αμαρτήσει ξανά—Ιω 8:3-11, 24, 34-36.

IV. Όταν μένουμε στην αγάπη που είναι ο ίδιος ο Θεός, η αγάπη «έχει τελειοποιηθεί...μαζί μ' εμάς: για να έχουμε παρρησία κατά την ημέρα της κρίσης, γιατί καθώς είναι εκείνος, έτσι είμαστε κι εμείς μέσα σ' αυτόν τον κόσμο» (Α΄ Ιω 4:17). Ο Χριστός, όντας η πραγματικότητα του ολοκαυτώματος, έζησε σε αυτόν τον κόσμο μια ζωή του Θεού ως αγάπη. Τώρα ο Χριστός είναι η ζωή μας ώστε να μπορούμε να ζούμε την ίδια ζωή αγάπης σε αυτόν τον κόσμο και να γίνουμε όμοιοι με Αυτόν (Α΄ Ιω 3:14, 5:1, 2:6):

- A. Ο νόμος του Πνεύματος της ζωής στο πνεύμα μας είναι ο νόμος του Χριστού ως νόμος της αγάπης (Ρωμ 8:2, Γαλ 6:2-3). Ο νόμος της αγάπης πρέπει να επιβεβαιώνεται από τον νόμο του Πνεύματος της ζωής, ώστε να μπορούμε να βαστάζουμε τα βάρη ο ένας του άλλου. Ωστόσο, αν είμαστε γεμάτοι περηφάνεια, θα είμαστε ανίκανοι να βαστάζουμε τα βάρη των άλλων καθώς εξαπατόμαστε, νομίζοντας ότι είμαστε κάτι, ενώ δεν είμαστε τίποτε (Γαλ 6:3).
- B. Όταν ο νόμος της ζωής ενεργοποιείται μέσα μας, αυθόρμητα και αυτόματα, θα είμαστε ποιμένες που έχουν την καρδιά του Θεού Πατέρα, η οποία αγαπά και συγχωρεί, καθώς και το πνεύμα του Σωτήρα μας Χριστού που ποιμαίνει και αναζητά—Ιω 21:15-17, Λκ 15:3-7.

- Γ. Όταν ο νόμος της αγάπης ενεργοποιείται μέσα μας, ο κόπος μας εν Κυρίω είναι κόπος αγάπης (Α΄ Κορ 15:58, Α΄ Θεσ 1:3), με τον οποίο βοηθάμε τους ασθενείς (Πραξ 20:35) και τους στηρίζουμε (Α΄ Θεσ 5:14). Οι «ασθενείς» αναφέρονται σε εκείνους που είναι είτε αδύναμοι στο πνεύμα, την ψυχή ή το σώμα, είτε αδύναμοι στην πίστη (Ρωμ 14:1, 15:1).
- Δ. Μετά την ανάστασή Του, ο Κύριος ποιόμανε τον Πέτρο και του ανέθεσε να τρέφει τα αρνιά Του και να ποιμαίνει τα πρόβατά Του. Αυτή είναι η ενσωμάτωση της αποστολικής διακονίας με την ουράνια διακονία του Χριστού για την φροντίδα του ποιμνίου του Θεού, της εκκλησίας, η οποία έχει ως αποτέλεσμα την οικοδόμηση του Σώματος του Χριστού που ολοκληρώνεται στη Νέα Ιερουσαλήμ, για την επίτευξη της αιώνιας οικονομίας του Θεού—Ιω 21:15-17.